

РЕШЕНИЕ

№ 5687

гр. София, 11.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 09.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **6520** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на [фирма] /преди [фирма]/, ЕИК: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис 303, чрез адв. С.К. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0359-000107 от 13.06.2021 г., издадена от К. Т. К., на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР Л., РУ Т., с която за извършени от водача на МПС Н. Г. К. нарушения на ЗДвП, на основание чл. 171, т. 2а от ЗДвП, на [фирма] в качеството му на собственик на МПС, е наложена принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС „M. GL 500 4matik“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца. Оспорващият твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна, немотивирана, издадена в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Сочи, че водачът не е извършил твърдяното нарушение, както и, че тъй като към момента на проверката [фирма] не притежавал качеството на „собственик МПС“, тъй като собственик е лизингодателя [фирма].

В проведеното по делото открито съдебно заседание процесуалният представител на оспорващия поддържа жалбата. Претендира разноски за заплатена държавна такса. Ответната страна – полицейски инспектор към ОДМВР Л., РУ Т., редовно призован, не изпраща представител. В депозираното по делото становище счита жалбата за неоснователна. Претендира разноски по делото.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт –Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0359-000107 от 13.06.2021 г., е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а от ЗДвП — прекратяване на регистрацията на собствения на [фирма] л.а „М. GL 500 4matik“ с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел, че Н. Г. К., при управлението на л.а „М. GL 500 4matik“ с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], е бил с отнето свидетелство за управление на МПС по административен ред, поради отнети всички контролни точки, което било нарушение на чл. 150А от ЗДвП и за което му бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № 363747 от 13.06.2021 г. и издадено НП № 21-0359-000609 от 23.06.2021 г. В мотивната част на НП е посочено, че собственик на процесното МПС е [фирма].

Представена е Справка за нарушител/водач Н. Г. К., с последно отразени действия към 29.06.2012 г. и с посочени съставен срещу водача АУАН за нарушения по ЗДвП и издадено въз основа на тях НП, както и издадените срещу водача фишове и заповеди за прилагане на ПАМ.

Видно от заповед № 81213-515 от 14.05.2018 г. министърът на вътрешните работи на основание чл. 33, т. 9 от ЗМВР е определил контролът по ЗДвП да се осъществява от Главна дирекция „Национална полиция“; Главна дирекция „Гранична полиция“ и ОД на МВР и СДВР.

Във връзка горната заповед по делото е представена и заповед № 295з-805 от 25.04.2017 г. /л. 30 от делото/, с която директорът на ОДМВР Л. е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП, като това са държавни служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР- полицейски органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР.

Установява се от представения по делото договор за финансов лизинг № 182003330575 от 26.04.2018 г., че жалбоподателят, в качеството му на лизингодател е предоставил на [фирма] и Е. Н. Ш.-К., лизингополучател - л.а „М. GL 500 4matik“ с рег. [рег.номер на МПС] . Срокът на лизинга е 48 месеца и към настоящият момент не е изтекъл.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна и следва да бъде уважена по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт

- Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а от ЗДвП. Предвидените в чл. 171, т.2а от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповеди на министъра на вътрешните работи и Заповед № 295з-805 от 25.04.2017 г. на директорът на СДВР е видно, че заповеди за прилагане на ПАМ по ЗДвП могат да се издават и от полицейски инспектори в сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР Л.. Следователно към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ. За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на л.а „М. GL 500 4matik“ с рег. [рег.номер на МПС] Н. Г. К., управлявал последният с отнето свидетелство за управление на МПС по административен ред, поради отнети всички контролни точки, което от правна страна било нарушение на чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП.

Както бе посочено по-горе разпоредбата на чл. 171 от ЗДвП предвижда за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, да се прилагат предвидените в закона принудителни административни мерки, една от които е тази по т. 2а - „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице обстоятелства по чл. 171, т. 2а, б. а от ЗДвП - за срок от 6 месеца до една година;

Нормата на чл. 171, 2а от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата.

Съгласно [чл. 170, ал. 1 от АПК](#) доказателствената тежест лежи върху административния орган. Той трябва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в административния акт и дали са изпълнени законовите изисквания при издаването му.

От събраните по делото писмени доказателства, в това число АУАН и ЗППАМ, се установява безспорно, че към момента на проверката осъществена от контролните органи водачът на МПС е управлявал последният след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Така констатираният от страна на административния орган факт е основание за прилагане на ПАМ, но не спрямо водача на МПС, а спрямо неговия собственик, каквато е както се посочи по-горе хипотезата на чл. 171, т.2а, б. „А“ от ЗДВП.

В настоящия случай от доказателства по делото - АУАН, който има обвързваща съда доказателствена сила в настоящия процес, съобразно нормата на чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДВП, е видно, че собственик на процесното МПС – л.а „M. GL 500 4matik“ с рег. [рег.номер на МПС] е [фирма], сега [фирма], юридическо лице, което е различно от това посочено в процесния обжалван акт. Не са ангажирани по делото доказателства, че именно Н. Г. К. освен водач е притежавал и качеството - собственик на МПС.

Административният орган е бил длъжен, преди да се произнесе, да изясни фактите, значими за конкретното нарушение. Като не е сторил това, а е издал процесната ПАМ, без да изясни всички релевантни обстоятелства за случая по реда на чл. 35 от АПК, административният орган е извършил нарушение на административнопроизводствените правила, които се е отразили на съдържанието на оспорения акт. Това е съществено нарушение, тъй като неизясняването на фактите във връзка с приетите от органа правни заключения са от значение за законосъобразността на акта.

По изложените съображения съдът намира, че към деня на издаване на оспорената заповед по отношение на оспорваният не са били налице всички материални предпоставки по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП и наложената със Заповедта принудителна административна мярка се явява постановена при неправилно приложение на материалния закон.

На основание всичко гореизложено съдът намира оспорената Заповед за незаконосъобразна, а жалбата на Н. Г. К. срещу нея следва да бъде уважена като основателна.

По разноските по производството:

При този изход на делото право на разноски притежава жалбоподателят, който претендира присъждане на разноски за платена държавна такса в размер на 50 лева и които следва да му се присъдят.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ОТП Лизинг“ Е. /преди [фирма]/, ЕИК: [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 21-0359-000107 от 13.06.2021 г., издадена от К. Т. К., на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР Л., РУ Т..

ОСЪЖДА ОД на МВР Л. да заплати на ОТП Лизинг“ Е. /преди [фирма]/, ЕИК: [ЕГН] със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, офис 303, чрез адв. С.К., сумата от 50 /петдесет/ лева, разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.

СЪДИЯ